

Særlovens Mand at ville spare et saa ringe Beløb, naar det er notorisk, at Dvelferne ville lide i ikke ringe Grad derunder. — Om Spørgsmaalet om Hæstetationer er Udvalget enig. Det skal jeg derfor ikke komme ind paa, men jeg maa blot paa mine egne Begre her erklære, at jeg kun tvivlende er gaaet med, og at jeg for mit Vedkommende maa forbeholde min Stilling til næste Aar. Thi det Spørgsmaal, om Hæstene skulle blive større eller mindre, er man noget magtesløs overfor; men det forekommer mig ikke, det vilde være heldigt, om Militæretaten blev en Institution, hvor Hæstene ikke fik den Føde, som de i Virkeligheden skulde have. At man nok kan faa det til at slaa til, naar man ikke bruger Hæstene, er vist, men skulle de bruges strengt, forekommer det mig rimeligt, at Hæstene, hvad enten de ere i Tjeneste eller staa hos en privat Husbond, saa, hvad de kunne fortære. Jeg erkender imidlertid, at hele Udvalget har været enig om, at Sagen burde nærmere undersøges, og at det derfor blev nægtet i Aar. — Hvad Spørgsmaalet om det lille Baneanlæg ved Vestenceinten angaar, kommer jeg ganske vist til at tænke paa den anden Ordførers Udtalelser ved Begyndelsen af Finanslovens 2den Behandling, at den burde være som en Almanak, saaledes at forstaa, at de væsentlige Spørgsmaal burde alle fornuftige Menneſter kunne blive enige om. Men jeg vil rigtignok paastaa at skal man blive ved at gaa frem ad den Vej, at man forfættelig tilfidsætter, hvad der fra de paagældende Autoriteter, som have Ansvar, erklæres for at være aldeles nødvendigt, blot for at holde sig til et en Gang aftalt Tal, hvorom man ikke ved, om det i Virkeligheden slaar til, saa kan Finansloven ikke blive til en saadan Almanak, kan ikke blive til noget fredeligt Paulun, hvor de forskellige Anstuelser mødes i Samdrægtighed. Vil man vedblivende føre Krig mod Kjøbenhavns Befæstning, selv om man, officielt i alt Fald, fra det store Flertals Side har nedlagt Vaabnene, men dog føre en hemmelig Undermineringskrig, en Torpedokrigen, saa er det klart, at Krigen paa andre Omraader kan bluske op igen, hvilket man jo ikke ønsker fra nogen Side. — Hvad de andre Smaabevillinger angaar, om Kælderren for Marketerenderen og Raffelovnene i Barakken, saa tilstaaer jeg, at Mindretallet har været af den Mening, at kaldt Al med en Smule Varme i Stuen var det, man skulde have Efteraarssdage; men Flertallet synes jo at mene, at man skal have varmt Al og kolde Stuer, og vi ville ikke strides med Flertallet derom. Men det er jo muligt, at man, naar der senere viser sig for mange

shge — og nu have vi jo vedtaget Invalide-loven, hvorefter de saa Pension, naar de blive hjemsendte — saa kunde finde det passende og forvarligt at foretage disse Smaaforanstaltninger. — Ved denne Lejlighed vil jeg tillade mig at berøre det samme Punkt, som den ærede Ordfører berørte, nemlig Takstationerne. Der er den Mærkelighed, saaledes som det blev omtalt af den højtærede Minister, at man i Sylland for det samme faar dobbelt saa meget som paa Øerne (Bust: Det er ikke for det samme). Ja, det Indtryk faar man dog, at man omtrent for det samme faar dobbelt saa meget i Sylland, og man har ment, at det skyldtes en større Klogskab hos de paagældende. Smidlertid tror jeg, det vilde være heldigt, om Spørgsmaalet blev nærmere opklaret. Enhver skal have, hvad han skal have; men jeg tror ikke, at man paa Øerne er saa ligegyldig for sine Interesser, at man ikke bryder sig om at faa, hvad man skal have. Hvis man derfor faar det dobbelte i Sylland, er jeg tilbøjelig til at tro, at medens man paa Øerne faar omtrent, hvad man skal have, faar man i Sylland dobbelt saa meget.

Hvad de enkelte Poster paa § 26 angaar, da har den ærede Ordfører jo ogsaa i Reglen kun motiveret Rædsættelserne ved, at det var et Støn, og man erkendte meget ærligt, at dette Støn jo ikke altid var særlig vel motiveret, men at man maatte handle, saaledes som man nu en Gang skønnede bedst. Det samme Forvar maa jo Mindretallet føre for sine Rædsættelser; men naar man er i Tvivl, forekommer det mig, at der er visse almindelige Grunde, som skulde kunne gøres gældende, da man ellers kommer ud paa det uviste. Naar der overhovedet skal være Tale om et Forsvar, og man f. Eks. vil nægte Brisantgranater, som fra alle sagkyndiges Side erklæres for at være et aldeles fortræffeligt Vaaben, en Ammunition, som aldeles ikke kan undværes under de nuværende Forhold, saa forekommer det mig besynderligt, at Flertallet uden videre kan skønne, at de nok kunne undværes, og naar man ligeledes fra sagkyndig Side erkender, at det ny Middelgrundsforsvar er saaledes konstrueret, at Mandstabet ved Granatprængninger nødvendigvis maa blive ramt i Ryggen, fordi det ikke dækkes af Taarne, som oprindeligt projekteret, men kun af Skjolde, som ere aabne bagtil, kan jeg ikke se, at der er noget som helst andet til Grund for denne Rægtelse end det, at man ønsker at spare saa meget som muligt. Hvis det sker under Kampen, at det Mandstabs, som skal betjene Kanonerne, meget hurtigt bliver utakampdygtigt, forekommer det mig nok, at denne Rægtelse